

Μια φορά κι έναν καιρό, τον πολύ παλιό καιρό, από τότε που εμφανίστηκαν οι άνθρωποι πάνω στη γη μας, ζούσαν ευτυχισμένοι με την όμορφη βασίλισσά τους τη Ζέα.

Το παλάτι της βασίλισσας βρισκόταν στην κορυφή του πιο ψηλού βουνού για να μπορούν οι άνθρωποι να βλέπουν όλη την ημέρα τη βασίλισσά τους.

Από το παλάτι της, κάθε πρωί σκόρπιζε τη γλυκιά μελωδία της χαράς και όλοι οι άνθρωποι χαμογελούσαν και ήταν ευτυχισμένοι.

Όμως, κάτω από τη γη, μέσα σε σκοτεινά υπόγεια, ζούσε κι ένας άλλος βασιλιάς, ένας σκοτεινός βασιλιάς που μισούσε τη χαρά.

Ο βασιλιάς Βροτός. Άκουγε τη μελωδία της χαράς κι έκλεινε τα αφτιά του. Σκοτείνιαζαν τα μάτια του κάθε φορά που έβλεπε έναν άνθρωπο να χαμογελάει.

- Φτάνει πια, δεν αντέχω τόση χαρά! Φώναζε με την βαριά φωνή του. Η βασίλισσα Ζέα το παράκανε, χαρά, χαρά, χαρά, μπάφιασα πια! Κάτι πρέπει να κάνω, να τη σταματήσω. Ας κλάψουν και λίγο οι άνθρωποι, δεν θα πάθουν τίποτα. Έλεγε και ξαναέλεγε...

